Chuyện Tình Riêng Tư Mà Cũng Ít Nhiều Chung

Bùi Ngọc Vũ JJR 64

Tìm về quá khứ để mong xoa dịu niềm đau, để dễ chấp nhận thực tại phũ phàng hôm nay. Nhờ vậy tôi đã rớ tới hai bài thơ trong tập thư dầy tôi gửi qua đại dương đã được xếp kỹ trong một hộc tủ từ bao năm qua.

Lúc đó là hè 1970 sau hơn một năm quen biết Phượng trong sinh hoạt của Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam Paris tôi có quyết định rời Pháp sang Canada cho việc học thêm. Phượng tiếp tục ở Pháp vì bổn phận chị cả trong gia đình.
Từ đó đã có bài thơ

Ước Mơ Trong Xa Cách

Xa em anh nhớ anh buồn
Anh ngồi thơ thẩn trong nguồn ước mơ
Ước cho tình đẹp như thơ
Mơ cho đôi đứa chơ vơ hội cùng
Ước gì có dịp trùng phùng
Để thành đôi, cặp trữ tình uyên ương
Ước từ trăm nhớ ngàn thương
Vấn vương mong khấn tơ duyên vợ chồng
Ước gì cây phượng nở bông
Thôi không là dịp chia lòng cách đau
Ước gì cho đến mai sau
Đôi mình mãi mãi cho nhau đậm nồng
Cùng nhau tát cạn biển đông
Ấm no đói lạnh một lòng trước sau

Montréal Septembre 1970

Xa mặt thay vì cách lòng đã là dịp hai tâm hồn cảm thông nhau hơn. Giáng Sinh năm đó tôi vội vã quay về Paris, chớp nhoáng và

Gặp Nhau sao Ngắn Ngủi

Ngày gặp lại ôi bàng hoàng cảm xúc
Phút cầm tay sao cảm động lâm ly
Ngoại cảnh kia sao chẳng nghĩa lý gì
Mọi sự vật quay cuồng quanh hai đứa
Anh nín thở, em nín thở
Nghe vang rộn rã nhịp con tim
Mắt đưa mắt những tia nhìn
Đốt cháy khoảng thời gian xa cách
Rồi môi trao môi muôn vàn khăng khít
Để cùng nhau ngụp lặn vực mê say
Cho thời gian lẫn lộn cả đêm ngày
Để em, anh chung vui tình thắm thiết
Nhưng mai anh lại phải đi
Em có dâng sầu nơi khóe mắt
Buồn chi em, trời xanh ngắt
Tình thêm đẹp mỗi lúc chia ly

Montréal Février 1971

Quả vậy chia ly đưa đến hàng trăm bức thư được trao đổi. Lúc đó thật là dịp để biết nếu không hợp thì dễ tan, song càng tạo thêm nhiều gắn bó. Học cho mau xong tôi trở về Pháp rồi Phượng cùng tôi làm lễ thành hôn vào tháng 08-1972.
Hòa đàm Paris kết thúc tháng 01-1973, trì hoãn rồi chấm dứt giấc mơ hai đứa cùng về xứ sở.
Sau đó bốn mươi mấy năm nhẹ nhàng trôi qua, dù tha hương nhưng êm đềm trong tình thương đôi bề, vui buồn trộn lẫn, may là buồn ít hơn vui.

Cho đến một ngày tôi phải đau đớn loan tin :

> ''…Paula Phượng s'est éteinte doucement et paisiblement le mardi 12 janvier 2016 vers 18:15 à l'hôpital de Kuala Lumpur…
> Ses dernières paroles furent « Je partirai en paix sans aucun regret» et concernant les enfants, les membres de la famille et les amis « Je les aime tous beaucoup, également, car chacun d'entre eux m'a donné ce qu'il avait d'exclusif et qu'aucun autre ne pourrait donner. »
> Son paisible sommeil ici-bas a duré une dizaine de jours... Elle s'est maintenant réveillée, je crois, dans un monde encore meilleur pour elle…
> Ici ne restera plus d'elle que la mémoire dans nos cœurs des moments de bonheur qu'elle a pu partager avec tous les êtres qui lui ont été chers…''

Tâm tư rối bời, tôi gặng giữ tỉnh táo trước bao thiện tình tỏ bày gửi đến và có lời cảm tạ :

> ''« Un seul être vous manque et tout est dépeuplé ». Jamais je n'ai ressenti avec autant d'emphase et d'intensité le sens de cette belle phrase qui me laisse anéanti et inconsolable.
> Heureusement vos messages oraux et écrits sont là. Ils continuent de me parvenir, encore tout récemment et me permettent de me ressaisir pour traverser cette douloureuse épreuve avec un peu de sérénité.
> Effectivement c'est toujours avec une grande émotion que je continue de lire, de relire et de relire encore vos messages, dont beaucoup sont empreints de sensibilité et d'affection, chaleureuses et vraies. Ils me donnent force et courage. De tout cœur soyez en remerciés...''

Phượng đã sớm ra đi, bất ngờ, để lại tôi thẫn thờ, buồn đau. Tôi đã ghi lại những

''Giây Phút Cuối''

Tay cầm tay muôn vàn tuyệt vọng
Ánh mắt buồn, lệ đọng đôi mi
Nhưng rồi êm ả ra đi
Như vẹn toàn xong một đời hạnh phúc
Khép đôi môi, nụ cười răng khểnh
Từng sáng tươi hiền dịu dung nhan
Buộc anh gánh chịu tang hoang
Cảnh đau buồn người đi người ở lại

và cảnh ra đi nhẹ nhàng qua thế giới êm đẹp bên kia dù ''Nhớ, Buồn'' nguyên vẹn

Mất em anh nhớ anh buồn
Nhớ thời hồi đó quay cuồng say mê
Nay đà vĩnh viễn yên bề
Không câu hứa hẹn không thể gặp sau
Mai sau chẳng có mai sau
Cầm tay nắm chặt tim đau bội phần
Buông lời vĩnh biệt ân cần
Dấu lòng tan nát tâm thần xót xa
Chẳng qua thân phận không già
Vui non hạnh phúc, quên là bền lâu
Đã là câu hẹn ban đầu
Giờ đi bỏ lại âu sầu nhớ thương
Còn may bình thản tìm phương
Trời kia an lạc không vương lo buồn

Đau buồn quá nên lúc có cả

''Cơn Đau Mơ Sảng''

Người đi sao quá vội vàng
Lòng tôi đau đớn dâng tràn nhớ thương
Suốt ngày ngơ ngẩn tơ vương
Tìm đâu ra nỗi an thường trong tâm
Không may tạo hóa độc thâm
Khiến xui tình thắm ngưng âm buông đàn
Đắm chìm biển mộng bạt ngàn
Hồn côi đau nhức muôn vàn tiếc mong
Quẩn cùng có lúc sảng mong
Cho thôi thực tại chẳng trông đợi gì
Buông trôi mọi chuyện xong thì
Tìm về vĩnh cửu chu kỳ hợp tan

* * *

Cho đến hôm nay, sau khi được sống lại trong tưởng tượng những giây phút tuyệt đẹp của thuở ban đầu qua hai bài thơ đầu tay, lòng tôi thanh thản hơn, đau buồn cũng dịu vơi đi nên mới tự vấn :

''Tình ? Yêu ? là gì ?''

Phải chăng từ lúc khởi đầu:

Yêu là rung động ban đầu
yêu là xúc cảm đậm sâu
yêu là thông cảm liền lâu
yêu là tan hết u sầu
yêu là thương nhớ ngay sau
yêu là tìm đến bên nhau
yêu là mang đẹp cho nhau
yêu là chia sẻ buồn âu

Yêu lại còn

là không hẹn mà trông
là ruột nóng cuồng ngông
là quên hết âu lo
là chẳng tiếc gì cho
là cùng một ước mơ
là đời đẹp như thơ
là hò hẹn tìm vui
là trao đổi ngọt bùi

Sau thêm được một bước thì

Yêu là dọn sạch tâm thần
yêu là cử chỉ ân cần
yêu là ánh mắt nụ cười
yêu là ngày một thêm tươi

Rồi

yêu là run rẩy cầm tay
yêu là áp má mê say

Xong

Yêu là thề thốt tương lai
rằng tình thắm không phai
là ước hẹn mai sau
luôn thành thật cùng nhau
và sống chết mặn nồng
xong trọn nợ vợ chồng

Đến

Yêu là trao tặng hiến dâng
là trân quí trao thân
là rung động đê mê
là sung sướng muôn bề
là ngụp lặn đắm say
là mê mẩn đêm ngày

Dù thực tế nhắc cũng phải

là an ủi vỗ về
là quyết giữ hẹn thề
là săn sóc cho người
là trả lại bằng mười
là xoa nhẹ đau thương
là vui sống bình thường

và quan trọng hơn

là bổn phận chia hai
là vất vả chung vai
là phiền muộn để ngoài
là nhắc nhở hoài hoài
Tình ta đẹp không phai

Tuy chính còn phải

là lau bát rửa nhà
cho yên cửa vui nhà
là duy nhất 'một bà'
để Tình bền, Yêu mãi !

Chuyện tình của bạn có đúng với các ý nghĩ trên không ? Chắc hẳn cũng ít nhiều và đúng bao nhiêu thì vẫn là quý lắm. Đôi khi ta quên, lúc mất đi lại càng thấy quý bội phần.
Tiện đây xin thú thêm điều đáng mừng cho tôi là đã dần dần ra khỏi tình trạng ủ rũ, u sầu. Phần lớn là nhờ được chia sẻ cùng các bạn đấy. Xin thật lòng cảm tạ, nhất là các bạn và thân quyến đã cảm thấy mình được nghĩ tới ở đây.

Bùi Ngọc Vũ, JJR 64
Viết xong trong tuần đầu về Kuala Lumpur. Để tưởng nhớ người vợ hiền tôi yêu quý. KL 13/09/2016